

*Skiriu Lindai — moteriai,
su kuria persikelčiau į bet kurį rajoną.*

*Bet ir ramiausias neturės ramumo,
jei tat piktam kaimynui nepatiks.*

Friedrichas Schilleris*

* „Vilius Telis“, vertė Kazys Boruta.

PROLOGAS

Daugumoje trilerių, kuriuos jis skaitė pastaraisiais metais, veiksmas vyko siaubingu oru. Snigo, siautė audros, blyksėjo žaibai, o griaustinis trankėsi taip stipriai, kaip pasakojama Biblijoje. Tarsi gamta būtų prievartautojų, serijinių žudikų ir psichopatų bendrininkė. Tais retais atvejais, kai šviesdavo saulė, jos spinduliai būdavo tokie karšti, kad galėdavo nudeginti odą iki kaulų. Vis dėlto vyro patirtis bylojo, kad šurpiausi nusikaltimai įvyksta po ryškiai mėlynu dangumi, esant maloniam orui. Tokiomis dienomis kaip šiandien.

Buvo 7.20 val. ryto. Iki šiol nematytas naujokas pagal sąrašą patikrino kalinius, tada papusryčiavo valgykloje. Tada jį pakvietė pas Arminą — tos savaitės pamainos viršininką.

Armino kabinetas buvo tame pačiame aukšte kaip ir kameros. Jo interjeras atrodė nė kiek ne jaukesnis nei ta patalpa, kuria Einšteinas beveik metus dalijosi su liūdnai pagarsėjusiu padegėju.

— Na, ar jau krauniesi daiktus? — draugiškai pasisveikino Arminas.

Jo dantys buvo tokie pat kreivi, kaip ir šypsena. Penkiasdešimt penkerių metų pareigūno veidas atrodė tarsi atversta knyga. Arminui supykus, iki dvigubo pagurklio nusidriekdavo raukšlės ant skruostų, panašios į bokserių veislės šuns. Kai vyras būdavo geros nuotaikos — kaip dabar, — jis taip plačiai atsimerkdavo, kad įprastai užkritę akių vokai visiškai pasislėpdavo. Arminas dažnai užsitempdavo uniformines kelnes aukščiau bambos, dėl to jį pravardžiuodavo Obeliksiu, nors kalėjimo pareigūnas nebuvo toks storas kaip komiksų personažas.

Tačiau aš taip pat nesu genijus, nors jie mane vadina Einšteinu vien dėl to, kad studijavau aukštojoje mokykloje.

Arminas pakvietė jį prisėsti prie stalo. Sendaikčių turguje tektų primokėti, kad kas nors paimtų šį baldą. Kūdikio išmatų spalvos stalviršis subraižytas ir nusidėvėjęs, tačiau nesunaikinamai tvirtas, todėl Obeliksas tikrai išeis į pensiją anksčiau, nei bus pakeistas šis bjaurus monstras.

— Už ką man tokia garbė?

Einšteinas pažvelgė į grotuotą stoglangį, pro kurį į kukliai apstatytą kabinetą liejosi šilti rudens saulės spinduliai. Sijų metami šešėliai ant sienos dešinėje suformavo kryžių. Galėtum lengvai įsivaizduoti, jog sėdi bažnyčioje, o ne Frankfurto kalėjimo pareigūno kabinete.

— Nepatikėsi — tau atėjo laiškas!

Arminas papurtė galvą, lyg būtų ką tik išgirdęs, kad loterijoje laimėjo du milijonus.

— Tikrai?

Iš tiesų buvo neįprasta. Jis taip ilgai negavo jokių laiškų, jog negalėjo prisiminti, kada tai įvyko paskutinį kartą. Einšteinas nebuvo iš tų, kurį gerbėjai užverčia laiškais, nors anksčiau žiniasklaida jį vadindavo „pamišėliu geidulingomis akimis“.

Kai kurie nusikaltėliai, atėmę gerokai daugiau gyvybių ir kur kas žiauresniais būdais negu jis, gaudavo meilės laiškų iš moterų, kamuojamų keisto telepatinio Stokholmo sindromo. Nors jos niekada nebuvo asmeniškai susitikusios su monstra, kuriems rašė, jautė jiems nepaaiškinamą trauką. Daugelis jų tikėjo, jog, suteikiant vaikystėje nepatirtą meilę, galima išgydyti vyrą, kuris surišo savo žmoną spygliuota viela, o tada girtas pamiršo, kurioje tiksliai sodo vietoje ją užkasė, prieš tai į trachėją įkišęs laistymo žarną. Sėkmės joms. Taip mąstančioms moterims būtinai reikėjo psichoterapijos.

Arminas atsistojo, apėjo rašomąjį stalą ir, nešinas laišku, prisiartino prie kalinio.

— Pasakysiu nuoširdžiai, Einšteinau. Kai tave čia atvežė, maniau, kad neištempsi ilgiau nei dvi savaites. Dar atviriau prisipažinsiu: aš netgi norėjau, kad tave kuo greičiau negyvai užbadytų duše.

Einšteinas linktelėjo. Jis galvojo tą patį. Už tai, ką jis padarė, dvylikos metų buvo tikrai per mažai.

— Bet tu tik pažiūrėk — jau po savaitės išėini į laisvę!

— Pirmadienį tokiu metu, — patvirtino vyras.

Praėjo vienuolika metų. Už gerą elgesį jo bausmė buvo trumpinta dvylika mėnesių.

— Kaip jautiesi?

Geras klausimas.

Einšteinas visada jautė, kad jam čia ne vieta. Jį reikėjo uždaryti ne į įprastą kalėjimą, o į teismo psichiatrijos skyrių. Ten, kur taikomos maksimalaus saugumo priemonės. Atsižvelgiant į tai, kad kalinys retkarčiais lankydavo psichoterapijos užsiėmimus, viskas klostėsi gana gerai. Žinoma, vyras neišgijo — tai neįmanoma. Tačiau jo psichikos būklė buvo stabilizuota. Aky-lai stebint, pavyko atlikti reintegraciją. Savaimė suprantama, išorinis pasaulis jam vis dar atrodė keistas, bet per prižiūrėjimą išvykas iš kalėjimo Einšteinas jau nebesijautė tarsi ateivis. Svarbiausia, kad jis gailėjosi. Dėl visko. Grauzėsi dėl to, ką padarė. Šeimoms. Visų pirma — savo šeimai.

Ir esminis dalykas — jis bjaurėjosi savimi.

— Aš bijau, — prisipažino Einšteinas.

Arminas linktelėjo.

— Būtų keista, jei nebijotum. Bet tau gali pasisekti. Laikykis nurodymų, tęsk psichoterapiją, nepamiršk tablečių! Ir nesiartink prie kūdikių vežimėliuose.

Einšteinas linktelėjo. Jis ilgai tikėjo, jog yra beviltiškas. Tačiau artėjant tai dienai, kai bus paleistas į laisvę, ėmė vis drąsiau žvelgti į ateitį. Jis ketino gyventi vienui vienas. Kur nors kaime, toli nuo visų žmonių, kuriems galėtų kelti pavojų. Galbūt įsikurti sodo namelyje ar laive ant vandens. Ten, kur nesutiksi kaimynų, bet yra mažas sodelis, kuriame galima užsiauginti daržovių maistui. Jis ketino bendrauti tik su knygomis iki pat savo dienų pabaigos. Toks buvo Einšteino planas. Galvojant apie tai, vyrą apimdavo malonus jausmas. Užplūsdavo kažkas panašaus į gyvenimo džiaugsmą.

— Na, tada imkimės darbo.

Kaliniams skirta korespondencija būdavo atplėšiama pareigūno akivaizdoje. Šis įteikdavo laišką, tik jį patikrinęs. Arminas atplėšė voką be nurodyto siuntėjo adreso. Laiško patikrinimas užtruko trumpiau nei dvi sekundes.

— Hmm... — numykė pareigūnas paduodamas raštelį.

Jame buvo parašytas vienintelis žodis.

Einšteino akys išsiplėtė. Jeigu jis dabar būtų gulėjęs ant kušetės daktarės Paulsen kabinete su ant piršto uždėtu pulsoksimetru, ekranėlis mirgėtų tamsiai raudona spalva.

— Neturėčiau to klausti, bet ką tai reiškia? — pasmalsavo Arminas.

Einšteinas prisivertė nusišypsoti.

— Tai pokštas, kurį supranta tik nedaugelis.

Ištaręs šiuos žodžius, jis sulankstė raštelį.

Po trijų valandų kalinys vėl buvo uždarytas vidurdienio poilsio. Jo kameros draugas nesumokėjo skolų už cigaretes, todėl gulėjo ligoninėje su plyšusia blužnimi. Taigi Einšteinui nereikėjo baimintis smalsių akių, kai jis antrą kartą atplėšė laišką.

Nagiburas

Parašyta mėlynu šratinuku ant sniego baltumo A5 formato lapo. Vyras perskaitė tą vienintelį žodį. Tada perbraukė per jį piršto galiuku. Kartojo šį veiksmažodį daugybę kartų.

Galų gale jis iškėlė lapą priešais lubų lempos šviesą. Įprastas spausdintuvo popierius. Vidutinio storio. Maždaug šešiasdešimt penkių mikrometrų. Vadinasi, idealus. Niekas labiau nebūtų tikęs jo tikslui, nebent tik tas popierius, kurio nesibai-giantys ritiniai anksčiau buvo naudojami adatiniuose spausdintuvuose.

Einšteinas atsiduso. Jis perlenkė lapą kelis kartus ir pakreipė jį kampu.

Tada popieriumi persirėžė riešus.

PIRMAS SKYRIUS

SARA

„... nors buvo vykdoma plataus masto Frankfurto policijos operacija, po naujausio išpuolio rūgštimi prieš mažylį psichopatas vis dar nesugautas.“

Likus ne daugiau kaip penkiolikai minučių iki tos akimirkos, kai skambus radijo laidos vedėjo balsas turėjo sukelti pirmąją negeros nuojaautos bangą prieblandoje skandinavioje miško trobelėje. Sara Kalau pabučiavo mieguistai dukrelei į skruostą.

— Mama, ar papasakosi dar vieną pasaką?

Rubė miegojo visą kelionę. Mergaitė prabudo tik jiems įsukus į įvažiavimo keliuką ir išjungus variklį. Dėl to mažylės balse skambėjo nuovargio gaidelės. Motina iškėlė dukrelę iš vaikiškos sėdynės ir nešė į vasarnamį, jausdama, kaip nuo trimetės mergytės kūno sklinda šiluma. Rubė buvo apgaubta tėčio mėgstamiausia juoda sportinio stiliaus striuke su baltomis dirbtinėmis odos rankovėmis.

— Mama, bet pasaka turi būti tavo sugalvota, — pareikalavo Rubė su jai būdinga švelnia šypsena.

Žinoma, mano brangioji! O kaipgi kitaip?

Sara vos girdimai atsiduso.

Nors moteriai labai patikdavo, kaip mažylė prigludusi užmigdavo jai ant rankų dar nesibaigus pasakai, šiandien ji vylėsi bent kartą to išvengti.

Visų pirma, Sara jautėsi be galo išvargusi po sunkios savai-

tės. Tačiau svarbiausia dėl to, kad ji vargiai pajėgė galvoti apie ką nors kita, išskyrus laukiantį pokalbį su Ralfu.

Kaip jai išlaužti iš piršto bent kiek įtikinamą istoriją?

Ji žvilgtelėjo per petį į vyrą, traukiantį iš šeimos universalo bagažinės krepšius savaitgalio išvykai.

Ar jis bent nutuokia?

Šiaip ar taip, visą kelionę abu buvo neiprastai tylūs.

Jis neabejotinai kažką nujaučia! Vargu ar vyras tikėjosi, kad po to įvykio jie tiesiog grįš prie įprasto gyvenimo ritmo.

— Prašau, mamyte Tik trumpą pasakėlę!

— Žinoma, mieloji, — pažadėjo Sara.

Atverdama medinės trobelės duris, ji iš paskutiniųjų stengėsi neišmesti Rubės iš rankų.

Prieglobsčio viduje, kaip visada, tvyrojo medienos ir dulkių kvapas. Jis buvo ne toks prabangus kaip elegantiškas patalpų aromatas advokatų kontoroje Vestende, kur Sara dirbo baudžiamųjų bylų advokate. Vis dėlto šis kvapas jai gerokai labiau patiko.

Rubė jau beveik miegojo. Sara paguldė dukrą ant minkštausolio nišoje šalia valgomojo stalo, tada žvilgtelėjo pro svetainės langą į lauką.

Rąstinė trobelė stovėjo ant šlaito, palengva besileidžiančio link Ėderio ežero pakrantės, todėl nuo terasos atsivėrė kvapą gniaužiantis vaizdas į molus ir beribes vandens platybes.

Niekur kitur Sara nesijautė tokia rami kaip čia, leisdama su šeima savo trumpą laisvalaikį.

Įprastai.

Deja, ši diena buvo kitokia. Visiškai neiprasta.

Ji visada jausdavosi saugi miško trobelėje ant ežero kranto, toli nuo „kunkuliuojančio viralo“, kaip jos vyras vadino Frankfurto didmiestį. Saros nebaugino net dvi valandas trunkanti

kelionė iš miesto centro į Valdeką. Paprastai jos nuotaika pasitaisydavo jau tą akimirką, kai jie iš greitkelio pasukdavo kairėn į žvyrkelį. Dažniausiai moteris persirengdavo automobilyje. Šiandien Sara, likus keliems paskutiniams metrams, nusimetė „kompetentingos teisininkės aprangą“. Lengvą dalykišką kostiumą pakeitė šortais ir marškinėliais, tada paleido kasą ir sutaršė plaukus, išardydama griežtą sklastymą per galvos vidurį, kad rudos garbanos kristų ant veido, vos išlipus iš automobilio. Deja, nors moteris laikėsi įprastų ritualų, šioje svetingoje vietoje vidinės ramybės nepatyrė.

Galbūt ji ateis tada, kai mudvi su Rube pasinersime į fantazijos pasaulį.

— Ar aš tau pasakojau apie milžiną, įsimylėjusį pelę?

Rubė mieguistai papurtė savo mažą galvelę — jos plaukai buvo švelnūs tarsi pūkas.

— To milžino visi bijojo, nes buvo labai didelis. Jis neturėjo draugų ir labiau už viską troško būti mažas — panašus į pelytę, — pradėjo pasakoti Sara. — Vieną dieną tas milžinas pėdino pro namą, tokį aukštą kaip aukščiausias medis, kokį tik esi mačiusi. Pačiame viršuje, ant stogo, lietaus latake, buvo įsitaisiusi pelė. Ji negalėjo nultipti žemyn. Milžinas vos pamatęs įsimylėjo pelytę, bet ši labai jo bijojo. Ji sucypė jam plonu balseliu: „Prašau, palik mane ramybėje, eik šalin!“ Bet milžinas tik norėjo būti malonus.

— Vargšas milžinas, — žiovaudama ištare Rubė.

Sara paglostė dukrytei kaktą ir rankos mostu parodė Ralfui, kad jis, tempdamas vidun krepšius, keltų mažiau triukšmo.

— Milžinas ilgai svarstė, ką galėtų padovanoti pelytei, kad užkariautų jos širdį, — fantazavo ji, nors nė nenutuokė, kaip istorija galėtų toliau klostytis. — „Gėlių! — toptelėjo jam. — Aš padovanosiu jai gėlių.“ — Sara papasakojo, kaip milžinas nuėjo

į mišką, ketindamas priskinti didžiulę puokštę. — Tačiau kai jis sugrįžo prie pelės, tebetupinčios ant stogo, ši sucypė dar baimingiau nei jiems pirmąkart susitikus. „Prašau, ne! Nieko man nedaryk!“ — maldavo mažylė, kai milžinas ištiesė jai gėles.

— Kodėl pelytė nesidžiaugė? — pasmalsavo Rubė, jos akys vėl užsimerkė.

— Na, milžino rankos buvo tokios didelės kaip ekskavatoriaus kaušai. Jomis jis ne gėles skynė, o medžius rovė. Ažuolus, beržus ir pušis vietoj tulpių, rožių ar vėdrynų. Įsivaizduok, kaip turėjo išsigąsti pelytė, kai milžinas pamojavo priešais ją šiais storais, dideliais medžiais... Rube?

Mama švelniai paglostė mažylės galvelę ir šypsodamasi stebėjo, kaip ji švelniai, tolygiai kvėpuoja.

Tokia *gležna*, — susirūpinusi pagalvojo Sara. Nors per nėštumą moteris priaugo septyniolika kilogramų ir nuo to laiko nė vieno nenumetė, Rubė, regis, kasdien darėsi vis liesesnė.

— Ji vėl užmigo.

Sara pažvelgė į savo vyrą — šis tuo metu traukė iš krepšio maisto atsargas ir dėliojo jas į nedideles virtuvės spinteles.

Jis kritiškai dėbtelejo į žmoną.

— Kas yra?

— Manau, mes neturėtume dukrai pasakoti tiek daug nesąmonių. Galiausiai ji tuo patikės.

MES nieko nepasakojame! — kone išsprūdo Sarai. Ji vienintelė skaitė Rubei knygeles arba pasakojo išgalvotas istorijas. Jei Ralfas darbo dienomis grįždavo namo, tai jau beveik prilygdavo stebuklui. Vis dažniau po ilgų darbo dienų jis likdavo nakvoti ligoninėje arba savo klinikoje.

Sara nurijo apmaudą. Ji vis dar nesijautė pasiruošusi veltis į kivirčą. Galbūt taip ir nepasiruoš visą savaitgalį.

Kokia kvaila mintis daryti tai čia, miško trobelėje, — staiga

pagalvojo ji. Sara vylėsi, kad šioje vietoje jai pavyks pasisemti jėgų, tačiau nepamanė, jog gali apnuodyti vienintelį likusį prieglobstį, kuriame jausdavosi gerai. Iki šiol jos čia dar nė karto nebuvo užklupę košmariški sapnai, primenantys dokumentinius filmus apie nusikaltimus. Tie sapnai buvo paremti tikrais įvykiais. Sapnuodama ji vis iš naujo išgyvendavo tą pavasario dieną, kai nužudė bejėgį vaiką...

ANTRAS SKYRIUS

Sapnas, kuriame Sara buvo ketverių, visada prasidėdavo taip pat: ji žiūrėdavo pro rakto skylutę iš vaikų kambario į koridorių, svarstydamą, ar tėtis ją išgirs ir išvaduos.

— Ša, Leonai. Viskas gerai, — sušuko ji savo jaunėliui vienuolikos mėnesių broliukui.

Sara nežinojo, kaip jį nuraminti be pieno arba košės. Ji negalėjo patekti į virtuvę: kažkodėl vaikų kambario durys buvo užrakintos. Anksčiau tėtis jų niekada nerakindavo. Tikriausiai šįkart jis bijojo, kad vaikai gali trukdyti. Jo kambaryje vyko privatus kineziterapijos seansas (ši žodį Sara išmoko išstarti gerokai vėliau). Tai buvo svarbu tėčio sveikatai, o po darbo jis turėjo labai mažai laiko. Tad liepė mergaitei būti gerai tas dvidešimt minučių, kol jis gydysis. Sara turėjo elgtis kaip vyresnioji sesuo. Tai turbūt reiškė, kad ji privalėjo nuraminti Leoną. Bet jis nenutilo — rėkė vis garsiau. Nesiliovė net tada, kai ji davė jam ledinuką, kurį, ilgai ieškojusi, galų gale surado dubenėlyje ant stalo. Brolis, kelias sekundes jį pačiulpęs, paprasčiausiai nurijo.

Po keturių dienų jis mirė.

Tėvai grįžo iš ligoninės su tuščia kūdikio nešiokle ir dar tuštesnėmis akimis. Jie pasiteiravo Saros, ar ji davė Leonui ko nors valgyti.

— Tik ledinuką, — atsakė mergaitė. — Kad jis nustotų verkti.

Tačiau tai buvo ne ledinukas, o maža baterija. Leono stemplėje rastas įstrigęs plokščias elementas, panašus į tokį, kokie

dedami į nuotolinio valdymo pultelius ir vonios svarstyklės. Jis atsidūrė tokioje padėtyje, kad vaiko kvėpavimas dėl to nepasunkėjo. Deja, būtent tai ir nulėmė mirtį. Antraip svetimkūnis veikiausiai būtų buvęs aptiktas anksčiau. Drėgna gleivinė perversė elektros srovę tekėti, tad iš baterijos pradėjo išsiskirti deginantys hidroksido jonai. Jie, pragraužę stemplę, pasiekė aortą ir sukėlė nesustabdomą kraujavimą. Tėvai nuvežė mažylį pas gydytoją, nes iš pradžių jis prarado apetitą, o paskui ėmė nepaliaujamai vemti, bet jau buvo per vėlu.

— Tu dėl to nekalta, — pro ašaras kartojo jie be paliovos prieš laidotuves, per jas ir po jų. — Vaikų kambaryje negali būti baterijų. Mes turėjome būti atidesni!

Tačiau kuo labiau tėvai priekaištavo sau, tuo mažiau Sara jais tikėjo. Mat giliai širdyje mergaitė jautė, kad plokščias sidabro spalvos elementas nebuvo panašus į paprastą ledinuką, kokius ji paprastai čiulpdavo. Sara kurį laiką svarstė, ar vis dėlto duoti jį Leonui, tada priėmė lemtingą sprendimą. Tiesiog tam, kad jis nustotų rėkti.

Net ir dabar, praėjus daugybei metų, Sara pabUSDavo išpilita šalto prakaito, susapnavusi mirusį brolių. Tai tebebuvo atvira žaizda. Ji jautėsi kalta. Ji jį nunuodijo. Taip nutiko, nes bandė viena išspręsti problemą, su kuria, būdama ketverių metų, nepajėgė susidoroti. Ji patyrė siaubingą nesėkmę. Psichoterapeutė Elė Rainers manė, kad dėl to ją kankina monofobija. Baimės būti vienai, neturint šalia stipraus partnerio, kuris galėtų priimti teisingą sprendimą kritinėje situacijoje.

Tokio kaip Ralfas.

Tačiau dabar ji, būdama greta jo, nebejautė pažįstamo saugumo jausmo, kurį patirdavo trobelėje. Taip nutiko ne vien dėl to, ką ji ketino pasakyti vyrui. Toliau taip tęstis nebegalėjo. Ypač po to, kai jis pakėlė ranką prieš Rubę.

Paslydo.

Koks šiurpus eufemizmas. Jis pabrėžia pasyvumą ir atsitiktinumą. Tarsi viskas būtų įvykę netyčia. Vis dėlto antausis pataikė tiesiai į tikslą. Sarai atrodė, kad ji vis dar regi jo rankos atspaudą ant Rubės skruosto, bet tai, aišku, tebuvo jos vaizduotės vaisius.

Moters prastą savijautą dar labiau pablogino incidentas degalinėje. Purviną furgoną vairavęs šviesiaplaukis vyras, kuris pylėsi kurą iš kolonėlės už jų, įdėmiai spoksojo į Rubę, šiai drauge su tėvais išlipus pramankštinti kojų. Kai Sara grįžo sumokėjusi, jis žiūrėjo į ją keistu žvilgsniu. Jame atsispindėjo baimė, sumišusi su agresija. Galinio vaizdo veidrodėlyje vyras vis mažėjo, o jos nerimas augo.

Dabar, praėjus pusvalandžiui, Sara vėl krūptelėjo, kai Ralfas įjungė virtuvės radiją. Žinių laidos vedėjo ištartas sakiny s keistai susisiejo su jos bauginančiu prisiminimu: „... nors Frankfurto policija surengė plataus masto operaciją, po naujausio išpuolio rūgštimi prieš mažylį psichopatas vis dar nesugautas. Sadistinių polinkių turintis žmogžudys ieško jaunų tėvų, — vedėjas tęsė sensacingą pranešimą. — Šeimų, kurioms jis pavydi laimės būti tėvais.“

Sara pažvelgė į Rubę — mergaitė dabar miegojo ant minkštasuolio, šiek tiek pravėrusi burną. Mažylė buvo taip kietai įmigusi, kad nebūtų pabudusi, net jei kas nors būtų nugriovęs jos trobelės sienas. Vieną rankutę laikė pakišusi po smakru, o savo mylimą pliušinį drakoną glaudė prie pilvuko.

„Tai jau ketvirtas beprecedenčio žiaurumo atvejis, kai...“

Skambus balsas nutilo. Už durų pasigirdo traškesys, tarsi stora šaka būtų lūžusi, prislėgta sunkaus vyro bato svorio.

TREČIAS SKYRIUS

Sara apsisuko.

— Ei, aš norėjau iki galo išklausyti naujienas, — papriekaištavo moteris Ralfui, jam išjungus virtuvės radiją.

— Tą liguistą nesąmonę?

Ralfas Kalau kalbėjo tik jam būdingu žemu, prikimusiu balsu — jį Sara įsimylėjo pirmiausia. Tai nutiko prieš dešimt metų, kai Ralfas, įsidarbinęs psichiatru nedidelėje klinikoje, priėmė savo pirmuosius pacientus. Šiandien jo tamsūs plaukai jau nebebuvo tokie tankūs, tačiau tai nemenkino jo patrauklumo. Kaip ir žandikaulio bei gomurio skeltumas, kurį maskavo ryški aštuonių dienų barzda. Dėl „Y“ raidės formos plyšio, prasidešančio ties viršutine lūpa ir besitęsiančio iki nosies, vaikystėje Ralfas tikriausiai patyrė kur kas daugiau kančių, nei šiaudien drįso pripažinti. Rubė paveldėjo iš tėvo šią deformaciją, tačiau kur kas lengvesnės formos. Atrodė, kad per mažylės lūpą driekiasi tik plonytis randelis, o Ralfui vaikystėje teko atlikti ketletą operacijų. Dabar jo veide plyšys tarp lūpos ir gomurio taip pat buvo sunkiai pastebimas. Ralfas kartais netgi sąmoningai nusiskusdavo viršutinę lūpą, ypač kai norėdavo pasirodyti esąs itin kompetentingas. Pavyzdžiui, kam nors pakvietus jį į teisumą kaip psichiatrijos ekspertą, kad pateiktų savo išvadą, ar galima taikyti baudžiamąsias priemones smurtinius nusikaltimus įvykdžiusiems asmenims. Taigi „trūkumas“, dėl kurio vaikystėje Ralfui teko kęsti patyčias, dabar, sulaukus keturiasdešimt vienų, jam išėjo į naudą. Tai suteikė šiaip gana neišraiškingam veidui ryžtingą išraišką — ją geriausia Saros draugė apibūdino kaip „narsią“. Ralfas atrodė patrauklus ne tik Marionai Rainers. Kas-

kart, kai Sara ateidavo aplankyti vyro jo klinikoje, ji registratorių akyse išskaitydavo klausimą: „Kodėl daktaras iš visų moterų pasirinko būtent ją? Jis galėjo rasti kur kas geresnę!“

Šiuo atveju „geresnė“ tikriausiai reiškė „lieknesnė“, „atleitiškesnė“, „panašesnė į lėlę“.

— Tai — ne naujienos, — atkirto Ralfas, žmonai prašant vėl įjungti radiją. — Tai — iškrėpėliška pramoga, pavadinta...

— ...nuogi ir sukapoti, — Sara užbaigė vieną mėgstamiausių vyro posakių, kuriuo jis apibūdindavo nesveiką žiniasklaidos troškimą vaikyti sensacijų.

Kaip psichiatras, atliekantis tesimo paskirtas potencialių žudikų, prievartautojų bei seksualinių nusikaltėlių ekspertizes, jis stebėtinai jautriai reaguodavo į pranešimus apie tikrus nusikaltimus, padarytus tokių jo „pacientų“. Sara buvo baudžiamosios teisės advokatė. Savaime suprantama, ji ne blogiau už vyrą žinojo, kad net pačių šlykščiausių nusikaltėlių gyvenimas paprastai būna labai sudėtingas, tad jų istorijų neįmanoma sutalpinti į sensacingas dvidešimties žodžių naujienas. Ironiška, tačiau tai įrodė byla, kurioje teko dalyvauti jiems abiem: jai — kaip advokatei, o Ralfui — kaip ekspertui liudytojui. Visuomenė apie šį įvykį žinojo tik iš antraštės:

Tėvas mirtinai užpurtė kūdikį ir buvo išteisintas!

Tiesą sakant, Saros klientas pats prisipažino, jog iškėlė iš lovelės savo dviejų mėnesių sūnų ir mirtinai jį užpurtė.

„Taip pasielgiau, nes man pasirodė, kad jis nebekvėpuoja. Mažylis nejudėjo ir buvo atšalęs, todėl mane apėmė panika. Norėjau jį atgaivinti, išgelbėti. Štai kodėl purčiau savo kūdikį!“

Tie, kas nebuvo teismo salėje, vyro žodžius galėjo lengvai palaikyti melu. Tačiau tie, kurie, kaip ir Sara, matė palūžusį

tėvą, pasmerktą visam gyvenimui, žinojo, kad jis sakė tiesą ir kad jį bausti buvo beprasmiška. Tas žmogus jau niekada nebebus laimingas.

Saros minčių srautą nutraukė dar vienas trakstelėjimas. Ji žvilgtelėjo į duris. Paprastai jas uždarydavo tik prieš eidama miegoti, bet ir tai nenoriai. Sara nekenė uždarų erdvių. Vis dėlto dabar paprašė Ralfo dar nuleisti skląstį.

— Kas ten buvo? — paklausė ji vyro.

Įprasti miško garsai? *O gal žingsniai?*

— Nebijok, — pasakė Ralfas ir nusišypsojo jai.

Sara pajuto instinktyvų norą prie jo prisiglausti, tačiau po akimirkos supyko ant savęs dėl tokio reflekso. „Vargšui mažam kiškeliui reikia tvirto peties, į kurį galėtų atsiremti.“ Šiandien jai tikrai nereikėjo tokios emocijos.

Sara buvo pasiryžusi atvirai pasikalbėti su Ralfu.

Kad ir kiek tai kainuotų.

— Nerviniesi dėl to vyro degalinėje? — paklausė jis.

Ir dėl jo, ir dėl mūsų laukiančio ginčo.

Paprastai Sara nebūtų taip sureikšminusi priešiškos nepažįstamo žmogaus veido išraiškos, tačiau šiandien ji buvo ypač jautri. Mat šį vakarą ketino pasakyti Ralfui, ką jaučia ir kas jai kelia nerimą. O svarbiausia, ruošėsi pripažinti, kad jų santuoka išsisėmė. Nuo tada, kai vyras greta darbo privačioje praktikoje ėmėsi Šlosparko klinikos psichiatrijos skyriaus vadovo pareigų, jo beveik nebūdavo namuose. Vis dėlto svarbiausia priežastis ta, kad jį ištikdavo pykčio protrūkiai ir nuotaikos svyravimai, — jie taip pat galėjo pasireikšti dėl pervargimo. Viskas pradėjo keistis gimus Rubei. Miego trūkumas, fizinio artumo stoka, dažnai varginančios vaikiškos ligos — visa tai veikiauusiai tapo per sunkia našta vyrui. Ralfas beveik nesirodydavo namie, o jam esant atrodydavo, kad yra namuose tik fiziškai. Mintimis jis, regis,

skrajodavo kažkur kitur. Išskyrus tas akimirkas, kai šaukdavo ant žmonos dėl visokių menkniekių. Tačiau Sara būtų galėjusi dar kurį laiką ištverti. Bet vieną dieną jis trenkė Rubei, nes mažylė prie vakarienės stalo apelsinų sultimis apipylė jo kostiumą. Tada buvo pasiektas galutinis taškas.

Sara buvo tvirtai apsisprendusi, kad jai reikia pertraukos, net jei dėl to vėl imtų kamuoti monofobija. Dėl viso pikto ji vėl pradėjo lankyti psichoterapijos seansus pas Marionos mamą Elkę ir vartoti citrupleksą nuo baimės būti vienai. Jai turėtų pavykti.

Man tereikia jam pasakyti...

— Ralfai, prašau, paklausk!

— Taip?

Jis klausiamai pažvelgė į žmoną, ir tai vėl pasikartojo. Pastebėjo, kaip vos regimai virptelėjo dešinysis vokas, — tas virptelėjimas jai visada be galo patiko. Tiksliau, ne jis pats, o tai, ką jis reiškė, — trumpam Ralfą apimantis nesaugumo jausmas, kurio jis, nepaisant išpūdingos karjeros, niekada iki galo neišveikė.

— Brangioji, patikėk, mes čia saugūs, — patikino jis žmoną, nė nenutuokdamas, kad ji nori pasikalbėti ne apie sensacingas naujienas. Tada pažvelgė į Rubę. — Mažylių žudikas yra toli.

Sara nesusilaikiusi nusišypsojo.

— Liaukis mane provokuoti.

— Kaip tai? — Ralfas apsimetė nesuprantantis. Jis ne blogiau už žmoną žinojo, kad juridiniu požiūriu nusikaltėlio negalima vadinti „žudiku“. Nė vienas iš kūdikių dar nenumirė.

— Baudžiamosios teisės požiūriu tai, ką jis daro, kvalifikuojama kaip sunkus arba pavojingas kūno sužalojimas, — paaiškino Sara. Ji puikiai suprato, kad tyčia vilkina nemalonaus pokalbio pradžią, trumpam nukrypdoma į saugesnę teisės mokslo sritį. — Jeigu tiriant jo bylą prokurore būtų paskirta

Ipen, ji neabejotinai pareikštų kaltinimus dėl pasikėsimo nužudyti. Šiaip ar taip, labai tikėtina, kad rūgštis, kuria tas vyras iš pasalų apipylė vežimėliuose gulinčius mažylius, gali sukelti mirtį. Žinoma, diskutuotina, ar žudikas apskritai galėjo užklupti kūdikius iš pasalų, nes jie pagal apibrėžimą yra visiškai bejėgiai. Šiaip ar taip, ieškomas vyras nėra „mažylių žudikas“, kaip jį vadina žiniasklaida. Iš tiesų jis yra mažylių užpuolikas, tačiau bulvarinė žurnalistika nevartoja šio žodžių junginio, nes jis skamba ne taip efektingai.

Ralfas žvelgė į žmoną. Jo akyse atsispindėjo smalsumas, sumišęs su lengva agresija.

— Neabejoju, kad tu sutiktum būti jo advokate.

— Žinoma, — nė kiek nedvejodama atkirto Sara.

— Net jeigu jo kaltė nekelia abejonių?

Ji atsiduso.

— Nejaugi mes dar nepakankamai diskutavome šia tema?

— Žinau, — tarė Ralfas tokiu tonu, lyg kartotų kažką nuobodaus ir nereikšmingo. — Taip saugoma teisinė valstybė. Kiekvienas yra nekaltas tol, kol teismas nepripažįsta jo kaltu.

Jis parodė į miegančią jūdviejų dukrą.

Sarai pasirodė, kad vyras sąmoningai ieškojo priežasčių su ja susikivirčyti.

— Dabar įsivaizduok, kas būtų, jeigu tas vyrukas padarytų ką nors Rubei? Jeigu ją subjaurotų. Arba net nužudytų. O aš, kaip ekspertas, nustatytčiau, jog jis yra visiškai sveiko proto, ir paliudyčiau tai teisme. Sara, nejaugi tu vis tiek remtumeisi nekaltumo prezumpcija?

Jos telefone pasigirdo garsas, primenantis atsidarančių lifto durų dūžgesį. Tai buvo ženklas, kad gautas svarbus pranešimas, — Sara buvo įsijungusi *Google Alert* funkcijai, kad iš karto sureaguotų, pavyzdžiui, atėjus naujienai apie „mažylių žudiką“.

Ralfas ištiesė žmonai ranką, tačiau ši staiga atitraukė savąją, lauke išgirdusi kažkokį šnarėjimą. Ar ten vėjas judino šaką? O gal kėblino žmogus vilkdamas kojas?

Akivaizdu, kad Ralfas taip pat kažką girdėjo.

— Gal nueiti pažiūrėti? — paklausė jis ir atsistojo, nelaukdamas Saros atsakymo, kuri mielai būtų pasakiusi „taip“ ir „ne“ vienu metu.

Sara nežinojo, ko bijo labiau: pasilikti viena su Rube ar kiekvienąkart, išgirdus menkiausią trakstelėjimą, tikėtis blogiausio.

— Būk atsargus! — šūktelėjo ji Ralfui pavymui ir sudrebėjo, pro atvertas duris vidun plūstelėjus šalto nakties oro gūsiui.